Suma cunoștinței mântuitoare

„Suma Cunoștinței Mântuitoare“ a fost producția comună a eruditului Dl. David Dickson, pastor în Irvine, și a nu mai puțin faimosului Dl. James Durham...

John Howie, în „Lives of the Scots Worthies“ [Pagina 294 a Noii Ediții a Rev. W.H. Carslaw, M.A. Edinburgh: Johnstone, Hunter, & Co. 1870], descrie astfel originea și scopul ei:

„Subsista o prietenie foarte strânsă între aceste două mari lumini ale Bisericii, și printre alte efecte ale conversației lor religioase avem ‘Suma Cunoștinței Mântuitoare’, care a fost tipărită cu Mărturisirea noastră de Credință și Catehismele. Aceasta, după mai multe conversații pe această temă, și modul de a o trata, pentru ca să fie utilă capacităților obișnuite, a fost dictată de domnii Dickson și Durham unui reverend pastor în jurul anului 1650; și, deși nu a fost niciodată aprobată în mod oficial de Biserică, totuși, merită să fie mult mai citită și practicată decât este în prezent“.

Lectura acestui tratat l-a determinat pe răposatul Dl. M’Cheyne să înțeleagă clar calea acceptării de către Dumnezeu, după cum reiese din următorul extras din jurnalul său: „11 martie 1834. - Am citit în ‘Suma Cunoștinței Mântuitoare’; lucrarea care cred că a fost prima care a produs o schimbare mântuitoare în mine. Cu câtă plăcere aș relua lectura ei, dacă acea schimbare ar putea fi dusă la desăvârșire“.

J.H.
Edinburgh, 2 ianuarie 1871

Suma cunoștinței mântuitoare

Suma Cunoștinței Mântuitoare poate fi cuprinsă în aceste patru temelii:
1. Starea jalnică în care se află toți oamenii prin natură, din cauza ruperii legământului faptelor.
2. Leacul prevăzut pentru cei aleși în Isus Hristos prin legământul harului.
3. Mijloacele rânduite pentru a-i face părtași acestui legământ.
4. Binecuvântările care se transmit efectiv celor aleși prin aceste mijloace. Aceste patru puncte sunt expuse, fiecare, în câteva propoziții.

1. Starea noastră jalnică prin natură

Temelia I.

Starea noastră jalnică prin natură, prin ruperea legământului faptelor. . O, Israele, te-ai distrus pe tine însuți.

I. Dumnezeul atotputernic și veșnic, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, trei persoane deosebite în una și aceeași Dumnezeire nedespărțită, la fel de infinită în toate desăvârșirile, a hotărât, înainte de timp, cu multă înțelepciune, pentru propria Sa glorie, tot ce are să se întâmple în timp; și execută foarte sfânt și infailibil toate hotărârile Sale, fără a fi părtaș la păcatul niciunei făpturi.

II. Acest Dumnezeu, în șase zile, a făcut toate lucrurile din nimic, foarte bune în felul lor: în special, i-a făcut sfinți pe toți îngerii; și i-a făcut pe primii noștri părinți, Adam și Eva, rădăcina omenirii, drepți și capabili să păzească legea scrisă în inima lor. Pe această lege erau ținuți prin natură să o asculte sub pedeapsa morții; dar Dumnezeu nu era obligat să răsplătească slujirea lor, până când nu a încheiat un legământ sau contract cu ei și cu urmașii lor, pentru a le da viața veșnică, cu condiția unei ascultări personale

desăvârșite, amenințând în plus cu moartea în caz de neîmplinire. Acesta este legământul faptelor.

III. Atât îngerii, cât și oamenii erau supuși schimbării propriei lor voințe, după cum a dovedit experiența (Dumnezeu Și-a rezervat însușirea necomunicabilă de a fi prin natură neschimbător:) căci mulți îngeri, prin propria lor voință, au căzut prin păcat din starea lor dintâi și au devenit demoni. Primii noștri părinți, fiind ademeniți de Satan, unul dintre acești demoni care vorbea în chip de șarpe, au rupt legământul faptelor, mâncând din rodul oprit; prin care ei și urmașii lor, fiind în coapsele lor, ca ramurile în rădăcină, și cuprinși în același legământ cu ei, au devenit nu numai supuși morții veșnice, ci au și pierdut orice capacitate de a plăcea lui Dumnezeu; da, au devenit prin natură vrăjmași ai lui Dumnezeu și a tot binele spiritual și înclinați numai spre rău încontinuu. Acesta este păcatul nostru originar, rădăcina amară a tuturor fărădelegilor noastre actuale, în gând, cuvânt și faptă.

2. Leacul prevăzut în Hristos Isus

Temelia II.

Leacul prevăzut în Isus Hristos pentru cei aleși prin legământul harului. . O, Israele, te-ai distrus pe tine însuți; dar în Mine este ajutorul tău.

I. Deși omul, ajuns în această stare jalnică, nu este capabil să se ajute pe sine, nici nu vrea să fie ajutat de Dumnezeu să iasă din ea, ci este înclinat să stea liniștit, nesimțitor față de ea, până la pieire; totuși, Dumnezeu, pentru slava harului Său bogat, a descoperit în Cuvântul Său o cale de a mântui pe păcătoși, și anume, prin credința în Isus Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, în virtutea și potrivit cu cuprinsul legământului de răscumpărare, făcut și înțeles între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul, în sfatul Treimii, înainte de începutul lumii.

II. Cuprinsul legământului de răscumpărare este următorul: După ce Dumnezeu a ales în mod liber pentru viață un anumit număr de oameni pierduți, pentru slava harului Său bogat, i-a dat, înainte de începutul lumii, lui Dumnezeu Fiul, rânduit Răscumpărător, pentru ca, cu condiția ca El să Se smerească până la a lua natura umană dintr-un suflet și un trup, până la unirea personală cu natura Sa divină, și să Se supună legii, ca garant pentru ei, și să satisfacă dreptatea pentru ei, împlinind ascultare în numele lor, chiar până la suferirea morții blestemate a crucii, să-i răscumpere și să-i izbăvească pe toți de păcat și de moarte și să le cumpere dreptatea și viața veșnică, cu toate harurile mântuitoare care duc la ea, pentru a fi efectiv, prin propria Sa rânduială, aplicate la timpul cuvenit fiecăruia dintre ei. Această condiție a fost acceptată de Fiul lui Dumnezeu (care este Isus Hristos, Domnul nostru) înainte de începutul lumii, și la plinirea vremurilor a venit în lume, S-a născut din Fecioara Maria, S-a supus legii și a plătit pe deplin răscumpărarea pe cruce: Dar în virtutea acestui legământ, făcut înainte de începutul lumii, în toate epocile, de la căderea lui Adam, continuă să aplice foloasele cumpărate celor aleși, și o face printr-un legământ de har gratuit și de împăcare cu ei, prin credința în El Însuși; prin acest legământ, dă fiecărui credincios dreptul și interesul la El Însuși și la toate binecuvântările Sale.

III. Pentru împlinirea acestui legământ de răscumpărare și pentru a-i face pe cei aleși părtași la foloasele lui în legământul harului, Hristos Isus a fost învestit cu tripla slujbă de Profet, Preot și Împărat: Făcut Profet, pentru a descoperi poporului Său toată cunoștința mântuitoare și a-l convinge să creadă și să I se supună; făcut Preot, pentru a Se oferi pe Sine Însuși ca jertfă o dată pentru totdeauna pentru ei și a mijloci neîncetat înaintea Tatălui, pentru a face ca persoanele și slujbele lor să-I fie acceptabile; și făcut Împărat, pentru a-i supune Lui Însuși, pentru a-i hrăni și a-i guverna prin propriile Sale rânduieli rânduite și pentru a-i apăra de vrăjmașii lor.

3. Mijloacele prevăzute în Legământul Harului

Temelia III.

Mijloacele exterioare rânduite pentru a-i face pe cei aleși părtași acestui legământ și pe toți ceilalți care sunt chemați, să fie fără scuză. . Mulți sunt chemați.

I. Mijloacele exterioare și rânduielile, pentru a face pe oameni părtași legământului harului, sunt atât de înțelept dispensate, încât cei aleși vor fi infailibil convertiți și mântuiți prin ele; iar cei reprobați, printre care se găsesc, nu vor fi poticniți pe drept. Mijloacele sunt în mod special aceste patru: 1. Cuvântul lui Dumnezeu. 2. Sfintele Taine. 3. Guvernarea bisericească. 4. Rugăciunea. În Cuvântul lui Dumnezeu propovăduit de trimișii vestitori, Domnul face o ofertă de har tuturor păcătoșilor, cu condiția credinței în Isus Hristos; și celor care își mărturisesc păcatul, primesc pe Hristos oferit și se supun rânduielilor Sale, va face ca atât ei, cât și copiii lor, să fie primiți în cinstea și privilegiile legământului harului. Prin sfintele taine, Dumnezeu va face ca legământul să fie pecetluit pentru a confirma înțelegerea în condiția menționată. Prin guvernarea bisericească, va face ca ei să fie ocrotiți și ajutați să împlinească legământul. Și prin rugăciune, va face ca harul Său propriu și glorios, făgăduit în legământ, să fie extras, recunoscut și pus în lucrare zilnic. Toate aceste mijloace sunt urmate, fie cu adevărat, fie numai în profesie, potrivit cu calitatea celor ce fac legământul, după cum sunt credincioși adevărați sau falși.

II. Legământul harului, întemeiat în Vechiul Testament înainte de venirea lui Hristos și în Nou de când a venit El, este unul și același în substanță, deși deosebit în administrarea exterioară: Căci legământul din Vechiul Testament, pecetluit cu sfintele taine ale tăierii împrejur și ale mielului pascal, înfățișa moartea lui Hristos care avea să vină și foloasele dobândite prin ea, sub umbra jertfelor sângeroase și a diverselor ceremonii; dar de când a venit Hristos, legământul, pecetluit prin sfintele taine ale botezului și ale cinei, înfățișează limpede pe Hristos deja răstignit înaintea ochilor noștri, biruitor asupra morții și mormântului și stăpânind

slăvit peste cer și pământ, pentru binele propriului Său popor.

4. Binecuvântările transmise prin aceste mijloace

Temelia IV.

Binecuvântările care se transmit efectiv prin aceste mijloace celor aleși ai Domnului. . Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.

I. Prin aceste rânduieli exterioare, după cum Domnul nostru îi face pe cei reprobați fără scuză, prin puterea Duhului Său, aplică celor aleși, efectiv, toate harurile mântuitoare cumpărate pentru ei în legământul de răscumpărare și face o schimbare în persoanele lor. În mod deosebit: 1. Îi convertește sau îi regenerează, dându-le viață spirituală, deschizându-le înțelegerea, înnoindu-le voința, afectele și facultățile, pentru a da ascultare spirituală poruncilor Sale. 2. Le dă credință mântuitoare, făcând ca, în simțirea osândei meritate, să-și dea învoirea inimii la legământul harului și să-L îmbrățișeze pe Isus Hristos fără prefăcătorie. 3. Le dă pocăința, făcându-i, cu o durere evlavioasă, în ura păcatului și dragostea de dreptate, să se întoarcă de la orice nelegiuire la slujirea lui Dumnezeu. Și 4. Îi sfințește, făcându-i să continue și să persevereze în credință și în ascultarea spirituală de legea lui Dumnezeu, arătată prin rodirea în toate îndatoririle și săvârșirea de fapte bune, după cum Dumnezeu oferă ocazia.

II. Împreună cu această schimbare lăuntrică a persoanelor lor, Dumnezeu le schimbă și starea: căci, îndată ce sunt introduși prin credință în legământul harului, 1. Îi îndreptățește, imputându-le ascultarea desăvârșită pe care Hristos a dat-o legii și satisfacția pe care pe cruce Hristos a dat-o dreptății în numele lor. 2. Îi împacă și îi face prieteni ai lui Dumnezeu, care mai înainte erau vrăjmași ai lui Dumnezeu. 3. Îi înfliește, pentru ca să nu mai fii fii ai Satanei, ci fii ai lui Dumnezeu, îmbogățiți cu toate privilegiile spirituale ale fiilor Săi. 4. Și în sfârșit, după ce s-a sfârșit lupta lor în această viață, desăvârșește sfințenia și fericirea, mai întâi a sufletelor lor la moartea lor, și apoi atât a sufletelor cât și a

trupurilor lor, unindu-se din nou cu bucurie la înviere, în ziua venirii Sale glorioase pentru judecată, când toți cei nelegiuiți vor fi trimiși în iad, cu Satan căruia I-au slujit: dar cei aleși și răscumpărați ai lui Hristos, credincioșii adevărați, ucenici ai sfințeniei, vor rămâne cu El pentru totdeauna, în starea de glorificare.

Folosirea practică a cunoștinței mântuitoare

Cuprinsă în Scriptură și expusă pe scurt în Mărturisirea de Credință și Catehismele menționate mai sus.

Principala folosire generală a doctrinei creștine este să convingă pe om de păcat, de dreptate și de judecată, , în parte prin lege sau legământul faptelor, pentru ca să se smerească și să devină pocăit; și în parte prin Evanghelie sau legământul harului, pentru ca să devină un credincios neprefăcut în Isus Hristos și să fie întărit în credința sa pe temeiuri și garanții solide și să dea dovada adevărului credinței sale prin roade bune și astfel să fie mântuit.

Cuprinsul legământului faptelor sau al legii este acesta: „Dacă faci tot ce ți se poruncește și nu greșești în nimic, te vei mântui; dar dacă greșești, vei muri”. . .

Cuprinsul Evangheliei sau al legământului harului și al împăcării este acesta: Dacă fugi de la mânia meritată la adevăratul Răscumpărător Isus Hristos (care este capabil să mântuiască pe deplin pe toți cei care se apropie de Dumnezeu prin El), nu vei pieri, ci vei avea viață veșnică. .

Pentru a convinge pe om de păcat, de dreptate și de judecată prin lege sau legământul faptelor, să se folosească aceste Scripturi, printre multe altele.

1. Pentru a convinge de păcat prin lege

I. Pentru a convinge pe un om de păcat prin lege, ia seama la . Înșelător este inima mai mult decât toate lucrurile și Deznădăjduit de rău; cine poate să-l cunoască? Eu, Domnul, cercetez inima, încerc rărunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui.
Aici Domnul învață aceste două lucruri.

1. Că izvorul tuturor rătăcirilor și păcatelor noastre împotriva lui Dumnezeu este în inimă, care cuprinde mintea, voința, afectele și toate facultățile sufletului, așa cum sunt corupte și pângărite de păcatul originar; mintea nu numai că este ignorantă și neputincioasă față de adevărul mântuitor, ci este și plină de rătăcire și vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; iar voința și afectele sunt cu îndărătnicie neascultătoare față de toate învățăturile lui Dumnezeu și se înclină numai spre ceea ce este rău: Inima (zice el) este înșelătoare mai mult decât toate lucrurile și deznădăjduit de rea; ba chiar și de nepătruns de rea, așa că nimeni nu o poate cunoaște; și . Orice întocmire a gândurilor inimii omului este numai rău în toată vremea, zice Domnul, de a cărui mărturie trebuie să ne încredem în aceasta și în toate celelalte privințe; și experiența ne poate învăța și ea că, până când Dumnezeu ne face să ne lepădăm de noi înșine, nu privim niciodată la Dumnezeu în vreun lucru, ci numai interesul trupesc ne stăpânește și mișcă toate roțile faptelor noastre.

2. Că Domnul aduce păcatul nostru originar sau înclinarea noastră rea, cu toate roadele ei actuale, la judecată înaintea scaunului Său de judecată; căci El cercetează inima și încearcă rărunchii, ca să dea fiecăruia după căile lui și după rodul faptelor lui.

De aceea, fiecare om să raționeze astfel:
„Ceea ce Dumnezeu și conștiința mea rea mărturisesc, sunt convins că este adevărat; dar Dumnezeu și conștiința mea rea mărturisesc că inima mea este înșelătoare mai mult decât toate lucrurile și deznădăjduit de rea; și că toate întocmirile inimii mele, prin natură, sunt numai rele în toată vremea:

De aceea, sunt convins că acest lucru este adevărat”.

Astfel, un om poate fi convins de păcat prin lege.

2. De dreptate prin lege

II. Pentru a convinge pe om de dreptate prin lege, să ia seama la . Căci toți câți sunt din faptele legii sunt sub blestem; pentru că este scris: Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea legii, ca să le facă.

Aici apostolul ne învață trei lucruri:

1. Că, din cauza păcătoșeniei noastre naturale, este atât de sigură neputința ca un om să fie îndreptățit prin faptele legii, încât cei care caută îndreptățirea prin faptele legii sunt expuși blestemului lui Dumnezeu pentru că au încălcat legea: Căci toți câți sunt din faptele legii sunt sub blestem, zice el.

2. Că, pentru împlinirea desăvârșită a legii, nu este de ajuns să împlinești una sau două dintre porunci, sau să faci unele, sau toate îndatoririle (dacă ar fi cu putință) pentru o vreme; căci legea cere ca omul să continue să facă toate lucrurile care sunt scrise în cartea legii.

3. Că, întrucât niciun om nu poate ajunge la această desăvârșire, orice om este prin natură sub blestem, căci legea zice: Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea legii, ca să le facă.

Acum, a fi sub blestem cuprinde toată nemulțumirea lui Dumnezeu, cu primejdia ca mânia Lui să se dezlănțuie din ce în ce mai mult asupra sufletului și trupului, atât în viața aceasta, cât și după moarte în veci, dacă harul nu împiedică pe deplin executarea ei.

De aceea, fiecare om să raționeze astfel:
„Oricine, potrivit legământului faptelor, este expus blestemului lui Dumnezeu pentru că a încălcat legea de multe ori și în multe feluri, nu poate fi îndreptățit nici nu poate găsi dreptatea prin faptele legii.

Dar eu, potrivit legământului faptelor, sunt expus blestemului lui Dumnezeu pentru că am încălcat legea de multe ori și în multe feluri:

De aceea, nu pot fi îndreptățit, nici nu pot avea dreptate prin faptele legii”.

Astfel poate omul să se convingă că dreptatea nu se capătă prin propriile sale fapte, nici prin lege.

3. De judecată prin lege

III. Pentru a convinge pe un om de judecată prin lege, să ia seama la .

Domnul Isus Se va arăta din cer cu îngerii Lui cei puternici, în foc văpăind, aducând răzbunare peste cei care nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor fi pedepsiți cu pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni să fie slăvit în sfinții Săi și să fie privit cu uimire în toți cei care cred.

Unde ni se învață că Domnul nostru Isus Hristos, care acum Se oferă ca Mijlocitor pentru cei care cred în El, va veni în ziua de apoi înarmat cu foc văpăind, să judece, să osândească și să piardă pe toți cei care n-au crezut lui Dumnezeu, n-au primit oferta de har făcută în Evanghelie, nici n-au ascultat de doctrina ei, ci rămân în starea lor naturală, sub lege sau legământul faptelor.

De aceea, fiecare om să raționeze astfel:
„Ceea ce Judecătorul cel drept m-a înștiințat că se va face în ziua

de apoi, sunt sigur că este o judecată dreaptă:

„Dar Judecătorul cel drept m-a înștiințat că, dacă nu cred lui Dumnezeu la timp și nu ascult de doctrina Evangheliei, voi fi despărțit de fața Lui și de slava Lui în ziua de apoi și voi fi chinuit în suflet și trup în veci:

„De aceea, sunt convins că aceasta este o judecată dreaptă:

„Și am motive să mulțumesc din inimă lui Dumnezeu, că m-a prevenit să fug de mânia care va veni”.

Astfel, orice om poate fi, prin lege sau legământul faptelor, convins de judecată, dacă rămâne sub legământul faptelor sau nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

4. Pentru a convinge de Păcat, Dreptate și Judecată prin Evanghelie

IV. Pentru a convinge pe un om de păcat, de dreptate și de judecată, prin Evanghelie.

În ce privește convingerea unui om de păcat, de dreptate și de judecată prin Evanghelie sau legământul harului, el trebuie să înțeleagă trei lucruri: 1. Că a nu crede în Isus Hristos sau a respinge legământul harului oferit în El este un păcat mai mare și mai primejdios decât toate celelalte păcate împotriva legii; căci ascultătorii Evangheliei, prin necredința în Hristos, resping mila lui Dumnezeu în Hristos, singura cale de a fi eliberați de păcat și de mânie, și nu vor să se împace cu Dumnezeu. 2. Apoi, trebuie să înțeleagă că iertarea desăvârșită a păcatelor și adevărata dreptate se capătă numai prin credința în Isus Hristos, pentru că Dumnezeu nu cere altă condiție decât credința și mărturisește din cer că Îi place să îndreptățească pe păcătoși sub această condiție. 3. Trebuie să înțeleagă că, dacă primește dreptatea prin credință, judecata va urma, pe de o parte, la distrugerea lucrărilor diavolului în credincios și la desăvârșirea lucrării de sfințire în el,

cu putere; și că, dacă refuză să primească dreptatea prin credința în Isus Hristos, judecata va urma, pe de altă parte, la osândirea necredinciosului și la pierzarea lui cu Satan și cu slujitorii lui în veci.

În acest scop, să slujească aceste pasaje din Scriptură, printre multe altele, pentru a arăta mărimea păcatului de a nu crede în Hristos; sau, pentru a arăta mărimea păcatului de a respinge legământul harului care ni se oferă, în ofranda lui Hristos către noi, să se privească la dreapta ofertă de har așa cum se face, Isaia 55:3. Plecați-vă urechea și veniți la Mine (zice Domnul); ascultați, și va trăi sufletul vostru; și voi face cu voi un legământ veșnic, îndurările sigure ale lui David. Adică, dacă Mă credeți și vă împăcați cu Mine, vă voi da prin legământ pe Hristos și toate harurile mântuitoare în El: repetat în .

Mai mult, ia aminte că această ofertă generală echivalează în esență cu o ofertă specială făcută fiecăruia în parte, așa cum se pare că apostolul o folosește, . Crede în Domnul Isus Hristos, și vei fi mântuit tu și casa ta. Motivul acestei oferte este dat în Ioan 3:16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Văzând deci că această mare mântuire este oferită în Domnul Isus, cel care nu crede în El, ci își caută fericirea în alt mod, ce face altceva decât să urmeze deșertăciuni mincinoase și să-și părăsească propria îndurare, pe care ar fi putut-o avea în Hristos? . Ce altceva face decât să-L hulească pe Dumnezeu în inima sa? după cum se spune, . Cel ce nu crede în Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu crede mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său. Și aceasta este mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Și că niciun păcat împotriva legii nu este asemenea acestui păcat, o mărturisește Hristos, . Dacă n-ar fi venit și nu le-ar fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio scuză pentru păcatul lor. Aceasta poate convinge pe om de mărimea acestui păcat de a nu crede în Hristos.

5. Despre dreptatea care se capătă numai prin credința în Hristos

Pentru a convinge pe un om de dreptatea care se capătă numai prin credința în Isus Hristos, să ia seama cum, .
Se zice că iudeii, fiind neștiutori cu privire la dreptatea lui Dumnezeu și căutând să-și întemeieze propria lor dreptate, nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu (și de aceea au pierit). Căci Hristos este sfârșitul legii pentru dreptate, pentru oricine crede. Și . În El, toți cei care cred sunt îndreptățiți de toate lucrurile de care n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise. Și . Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.

Pentru a convinge pe un om de judecată, dacă un om îmbrățișează această dreptate, să ia seama la 1 Ioan 3:8. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să distrugă lucrările diavolului. Și . Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul veșnic, S-a oferit pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu, va curăți conștiința voastră de fapte moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?

Dar dacă un om nu îmbrățișează această dreptate, osânda lui este rostită, . Cel care nu crede este deja osândit, pentru că n-a crezut în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Și aceasta este osânda: că lumina a venit în lume, și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina.

De aceea, cel ce se pocăiește, dorind să creadă, să raționeze astfel: „Ceea ce este de ajuns pentru a convinge pe toți aleșii lumii de mărimea păcatului de a nu crede în Hristos sau de a refuza să vină la El pentru a fi eliberați de păcatele făcute împotriva legii și de mânia datorată ei; și ceea ce este de ajuns pentru a-i convinge că dreptatea și viața veșnică se capătă prin credința în Isus Hristos, sau prin învoirea la legământul harului în El; și ceea ce este de ajuns pentru a-i convinge de judecata pe care Hristos trebuie să o exercite, pentru a distruge lucrările diavolului în om și a sfinți și a mântui pe toți cei care cred în El, poate fi de ajuns pentru a mă

convinge și pe mine:

„Dar ceea ce Duhul a spus, în acest sau în alte Scripturi asemănătoare, este de ajuns pentru a convinge lumea aleasă de păcatul, dreptatea și judecata menționate:

„De aceea, ceea ce Duhul a spus în aceste și în alte Scripturi asemănătoare, slujește pentru a mă convinge și pe mine de ele.

De aceea, cel ce se pocăiește și dorește să creadă, să ia cuvintele și să-și spună în inimă, întrucât tu zici: Căutați fața Mea; sufletul meu Îți răspunde: Fața Ta, Doamne, o voi căuta. Am auzit oferta unui legământ veșnic a tuturor îndurărilor mântuitoare care se află în Hristos și primesc din inimă oferta Ta. Doamne, să fie un legământ; Doamne, eu cred; ajută necredinței mele: Iată, mă predau Ție, ca să-Ți slujesc în toate în veci; și nădăjduiesc că dreapta Ta mă va mântui: Domnul va desăvârși ce este pentru mine; îndurarea Ta, Doamne, este în veac; nu părăsi lucrările mâinilor Tale.
Astfel poate un om să devină un credincios neprefăcut în Hristos.

6. Pentru a întări credința omului

Pentru a întări credința omului care s-a alipit de legământul harului.

Din cauză că mulți credincioși adevărați sunt slabi și se îndoiesc mult dacă vor fi vreodată siguri de tăria propriei lor credințe și a chemării eficace, sau dacă vor fi siguri de îndreptățirea și mântuirea lor, când văd că mulți, care mărturisesc credința, se înșală pe ei înșiși; să vedem cum poate fiecare credincios să fie întărit în credință și să fie sigur de propria sa alegere și mântuire pe temeiuri solide, prin garanții sigure și dovezi adevărate ale credinței. În acest scop, printre multe alte Scripturi, să luăm următoarele.

I. Pentru a întemeia temelii solide ale credinței, ia seama la . De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea; căci, dacă faceți aceste lucruri, nu veți cădea niciodată. În aceste cuvinte, apostolul ne învață aceste patru lucruri, ca ajutor și îndreptare pentru a ne întări în credință.

1. Că cei care cred în Hristos Isus și vin la El pentru a fi eliberați de păcat și de mânie, chiar dacă sunt slabi în credință, sunt în adevăr fii ai aceluiași Tată ca și apostolii; căci așa îi consideră, câtă vreme îi numește frați.

2. Că, deși nu suntem siguri, pentru moment, de chemarea și alegerea noastră efectivă, totuși, putem fi siguri de amândouă, dacă punem sârguință; căci aceasta o presupune, zicând: Puneți sârguință ca să vă faceți sigură chemarea și alegerea.

3. Că nu trebuie să ne descurajăm când vedem că mulți credincioși aparenți sunt ramuri putrede și se leapădă, ci trebuie să ne păzim mai bine pe noi înșine: De aceea, fraților, zice el, mai degrabă dați toată atenția.

4. Că modul de a fi siguri de chemarea și alegerea noastră efectivă este să facem o lucrare sigură a credinței noastre, punând temeliile ei în mod solid și producând necontentit roadele credinței noastre într-o nouă ascultare: Căci dacă faceți aceste lucruri, zice, nu veți cădea niciodată; înțelegând prin aceste lucruri ceea ce spusese despre credința solidă, versetele 1, 2, 3, 4 () și ceea ce spusese despre producerea roadelor credinței, versetele 5, 6, 7, 8, 9 ().

II. În același scop, ia seama la . Așadar, acum nu este nicio osândire pentru cei care sunt în Hristos Isus, care nu umblă după carne, ci după Duh. Versetul 2 (). Căci legea Duhului vieții în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Versetul 3 ( ). Căci ceea ce era cu neputință legii, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu în asemănarea cărnii păcatului și pentru păcat, a osândit păcatul în carne; Versetul 4.

Pentru ca dreptatea legii să se împlinească în noi, care nu umblăm după carne, ci după Duh.

Unde apostolul ne învață aceste patru lucruri, pentru a pune temelia credinței în mod solid.

1. Că fiecare este un credincios adevărat care, în simțirea păcatului său și în teama de mânia lui Dumnezeu, fuge pentru ușurarea deplină de amândouă numai la Isus Hristos, ca singurul Mijlocitor și Răscumpărător atot-suficient al oamenilor; și, după ce a fugit la Hristos, se luptă împotriva propriei sale cărni sau a înclinării corupte a firii și studiază să urmeze regula Duhului lui Dumnezeu, așezată în Cuvântul Lui.

2. Că toate persoanele care au fugit la Hristos și care se luptă împotriva păcatului, oricât de mult ar fi exersate sub simțirea mâniei și teama de osândire, nu sunt în primejdie; căci nu este nicio osândire (zice el) pentru cei care sunt în Hristos Isus, care nu umblă după carne, ci după Duh.

3. Că, deși apostolul însuși (adus aici ca exemplu) și toți ceilalți credincioși adevărați în Hristos sunt prin natură sub legea păcatului și a morții sau sub legământul faptelor (numit legea păcatului și a morții, pentru că leagă păcatul și moartea asupra noastră, până când Hristos ne eliberează); totuși, legea Duhului vieții în Hristos Isus sau legământul harului (numit astfel pentru că capacitează și însuflețește pe om pentru o viață spirituală prin Hristos) eliberează pe apostol și pe toți credincioșii adevărați de legământul faptelor sau de legea păcatului și a morții.

4. Că izvorul și prima temelie, de unde curge libertatea noastră de blestemul legii, este legământul de răscumpărare, încheiat între Dumnezeu și Dumnezeu Fiul întrupat, în care Hristos ia asupra Lui blestemul legii pentru păcat, pentru ca cel credincios, care altminteri n-ar putea fi eliberat de legământul faptelor, să fie eliberat de el. Și această doctrină apostolul o susține în aceste patru ramuri: (1) Că era cu totul imposibil ca legea, sau legământul faptelor, să aducă dreptate și viață păcătosului, pentru

că era slabă. (2) Că această slăbiciune și neputință a legii, sau a legământului faptelor, nu este vina legii, ci a firii păcătoase, care nu este în stare nici să plătească pedeapsa păcatului, nici să dea o ascultare desăvârșită legii, (presupunând că păcatele trecute au fost iertate:) Legea era slabă (zice el) prin carne. (3) Că dreptatea și mântuirea păcătoșilor, imposibil de înfăptuit prin lege, se împlinește prin trimiterea propriului Fiu al lui Dumnezeu, Isus Hristos, în carne, în a cărui carne păcatul este osândit și pedepsit, pentru a satisface în locul celor aleși, ca ei să fie eliberați. (4) Că prin aceasta, legea nu pierde nimic, căci dreptatea legii se împlinește mai bine în acest fel: mai întâi, prin ascultarea activă și desăvârșită a lui Hristos față de lege în locul nostru în toate lucrurile; apoi, prin plata în locul nostru a pedepsei (datorate păcatelor noastre) prin moartea Sa; și, în cele din urmă, prin lucrarea Lui de sfințire în noi, cei care suntem credincioși adevărați, care ne străduim să dăm o nouă ascultare legii și nu umblăm după carne, ci după Duh.

Garanții și motive pentru a crede

Pentru a ne zidi încrederea pe acest temei solid,
ne pot sluji aceste patru garanții și motive speciale pentru a crede în Hristos.

1. Cea călduroasă invitație a lui Dumnezeu

Cel dintâi este invitația călduroasă a lui Dumnezeu, înfățișată în Isaia 55:1-5.

Vers. 1. Voi toți cei însetați, veniți la ape, și cel ce n-are bani: veniți, cumpărați și mâncați; da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată. Vers. 2. Pentru ce cântăriți bani pentru ceva ce nu este pâine? Și munca voastră pentru ceva ce nu satură? Ascultați-Mă cu luare-aminte, și mâncați ce este bun, și sufletul

vostru să se desfăteze în belșug. Vers. 3. Plecați-vă urechea, și veniți la Mine: ascultați, și sufletul vostru va trăi; și voi încheia cu voi un legământ veșnic, îndurările neclintite făgăduite lui David. Vers. 4. Iată, l-am dat ca martor popoarelor, căpetenie și poruncitor popoarelor, etc.

Aici (după ce a așezat, în cele două capitole dinainte, scumpul preț de răscumpărare prin suferințele lui Hristos, și bogatele binecuvântări dobândite astfel pentru noi) Domnul, în acest capitol,

Face o ofertă deschisă a lui Hristos și a harului Său, prin vestirea unei piețe libere și pline de har a neprihănirii și mântuirii, ce poate fi avută prin Hristos de orice suflet, fără excepție, care dorește cu adevărat să fie mântuit de păcat și de mânie: Voi toți cei însetați, zice El.

El îi cheamă pe toți păcătoșii care, din orice pricină, stau departe de Dumnezeu, să vină și să ia de la El bogățiile harului, curgând în Hristos ca un râu, spre a spăla păcatul, și a potoli mânia: Veniți la ape, zice El.

Ca nu cumva cineva să dea înapoi din simțământul propriei sale păcătoșenii sau nevrednicii, și al neputinței de a face vreun bine, Domnul cheamă în chip deosebit pe unii ca aceștia, zicând: Cel ce n-are bani, să vină.

El nu cere de la negustorul său mai mult decât să fie mulțumit cu mărfurile oferite, care sunt harul, și încă har; și să consimtă din toată inima, și să îmbrățișeze această ofertă de har, ca astfel să încheie o afacere, și un legământ formal cu Dumnezeu: Veniți, cumpărați fără bani, zice El, veniți, mâncați: adică, consimțiți să aveți, și să luați asupra voastră toate harurile mântuitoare; faceți mărfurile ale voastre; stăpâniți-le, și folosiți toate binecuvântările din Hristos; orice slujește vieții și mângâierii voastre duhovnicești, folosiți-o și bucurați-vă de ea liber, fără să plătiți nimic pentru ea: Veniți, cumpărați vin și lapte fără bani, și fără plată, zice El.

Fiindcă Domnul știe cât de mult suntem înclinați să căutăm neprihănirea și viața prin propriile noastre fapte și îndestulare; să avem neprihănire și viață ca pe calea faptelor; și cât de puțin dornici suntem să-L îmbrățișăm pe Isus Hristos, și să primim viața pe calea harului liber prin Isus Hristos, pe temeiurile pe care ne este oferită; de aceea Domnul, cu dragoste, ne cheamă înapoi de pe această cale strâmbă și nefericită a noastră, cu o mustrare blândă și la timp, făcându-ne să înțelegem că nu vom face decât să ne pierdem osteneala pe această cale a noastră: Pentru ce cântăriți banii voștri (zice El) pentru ceva ce nu este pâine? Și munca voastră pentru ceva ce nu satură?

Domnul ne făgăduiește o îndestulare temeinică pe calea încrederii noastre în harul lui Hristos, chiar mulțumire adevărată, și plinătatea desfătării duhovnicești, zicând, Ascultați-Mă cu luare-aminte, și mâncați ce este bun, și sufletul vostru să se desfăteze în belșug.

Fiindcă credința vine din auzire, El cheamă la ascultarea explicării ofertei, și cheamă la credința și la luarea-aminte la adevărul care este în stare să zămislească aplicarea credinței mântuitoare, și să tragă sufletul spre a se încrede în Dumnezeu: Plecați-vă urechea, și veniți la Mine, zice El. În acest scop, Domnul făgăduiește că, această ofertă fiind primită, ea va învia pe păcătosul mort; și că, la primirea acestei oferte, El va încheia legământul harului cu omul care va consimți la ea, chiar un legământ nedesfăcut de împăcare și pace veșnică. Ascultați, și sufletul vostru va trăi; și voi încheia cu voi un legământ veșnic. Legământ despre care El declară că va fi, în substanța lui, atribuirea și transmiterea tuturor harurilor mântuitoare pe care David (care este Isus Hristos, Faptele Apostolilor 13:34) le-a cumpărat pentru noi în legământul răscumpărării: Voi încheia cu voi un legământ (zice El), chiar îndurările neclintite ale lui David. Prin îndurări neclintite, El înțelege harurile mântuitoare, precum neprihănirea, pacea, și bucuria în Duhul Sfânt, înfierea, sfințirea, și glorificarea, și tot ce ține de evlavie și de viața veșnică.

Pentru a ne întări și a ne încredința de darul real al acestor îndurări mântuitoare, și pentru a ne convinge de realitatea legământului dintre Dumnezeu și cel ce crede acest cuvânt, Tatăl a făcut un dar întreit al Fiului Său veșnic și singur născut:

Întâi, ca El să Se întrupeze și să Se nască pentru noi, din sămânța lui David, tipul Său; pentru care pricină este numit aici, și în Faptele Apostolilor 13:34, David, adevăratul și veșnicul Împărat al lui Israel. Acesta este marele dar al lui Dumnezeu pentru om, Ioan 4:10. Și aici, L-am dat să fie David (sau născut din David), popoarelor.

Al doilea, El a făcut un dar din Hristos, ca martor pentru popoare, atât al îndurărilor neclintite și mântuitoare dăruite celor răscumpărați în legământul răscumpărării, cât și al bunăvoinței și hotărârii Tatălui de a le aplica, și de a le face statornice în legământul împăcării încheiat cu cei ce îmbrățișează oferta: L-am dat (zice Domnul aici) să fie martor popoarelor. Și cu adevărat El este un martor îndestulător în această privință, din multe puncte de vedere: 1. Fiindcă El este una din Persoanele binecuvântatei Treimi, și parte contractantă pentru noi, în legământul răscumpărării, mai înainte de întemeierea lumii. 2. El este, prin slujba Sa de Mijlocitor, Solul legământului, și a primit însărcinarea de a-l descoperi. 3. El a început să-l descopere efectiv în rai, unde a făgăduit că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. 4. El a înfățișat propria Sa moarte și suferințe, și marile binefaceri ce urmau să vină de acolo pentru noi, în tipurile și figurile jertfelor și ceremoniilor de dinainte de venirea Sa. 5. El a dat, din veac în veac, tot mai multă lumină despre acest legământ, vorbind prin Duhul Său prin sfinții profeți. 6. El a venit El Însuși, în plinătatea vremii, și a mărturisit despre toate lucrurile ce țin de acest legământ, și despre voința binevoitoare a lui Dumnezeu de a-i primi pe credincioși în el; în parte, unind firea noastră într-o singură Persoană cu firea dumnezeiască; în parte, propovăduind vestea bună a legământului cu gura Sa proprie; în parte, plătind prețul răscumpărării pe cruce; și în parte, purtându-Se încă și

acum cu poporul, din început până în ziua de azi, pentru a-i trage și a-i ține pe cei răscumpărați în acest legământ.

Al treilea, Dumnezeu a făcut un dar din Hristos, ca povățuitor al poporului, spre a ne duce prin toate greutățile, toate necazurile și ispitele, la viață, prin acest legământ: și El este acela, și niciun altul, care într-adevăr îi povățuiește pe ai Săi în legământ; și, în legământ, tot drumul până la mântuire: 1. Prin îndrumarea Cuvântului și a Duhului Său. 2. Prin pilda propriei Sale vieți, în credință și ascultare, până la moartea de pe cruce. 3. Prin lucrarea Sa puternică, purtându-i pe ai Săi răscumpărați în brațele Sale, și făcându-i să se sprijine pe El, în timp ce urcă prin pustie.

Al patrulea, Dumnezeu a făcut un dar din Hristos pentru poporul Său, ca poruncitor: slujbă pe care o exercită cu credincioșie, dându-i bisericii și poporului Său legi și rânduieli, păstori și conducători, și toți slujitorii de trebuință; ținând judecăți și adunări printre ei, spre a vedea că legile Sale sunt ascultate; supunând, prin Cuvântul, Duhul, și disciplina Sa, stricăciunile poporului Său; și, prin înțelepciunea și puterea Sa, apărându-i împotriva tuturor vrăjmașilor lor, oricare ar fi ei.

De aici, cel ce a încheiat afacerea cu Dumnezeu își poate întări credința, argumentând în acest chip:

„Oricine primește din toată inima oferta harului liber, făcută aici păcătoșilor însetați de neprihănire și mântuire: acestuia, printr-un legământ veșnic, îi aparține Hristos, adevăratul David, cu toate îndurările Sale neclintite și mântuitoare: Dar eu (poate zice credinciosul slab) primesc din toată inima oferta harului liber, făcută aici păcătoșilor însetați de neprihănire și mântuire: Deci mie, printr-un legământ veșnic, îmi aparține Isus Hristos, cu toate îndurările Sale neclintite și mântuitoare.”

2. Cererea Sa fierbinte de împăcare

Al doilea Temei și Îndemn deosebit spre a-L îmbrățișa pe Hristos, și a crede în El, este cererea stăruitoare pe care Dumnezeu ne-o face de a fi împăcați cu El în Hristos; înfățișată în 2 Corinteni 5:19-21.

Vers. 19. Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă păcatele; și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Vers. 20. Noi dar suntem trimiși împuterniciți în numele lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Vers. 21. Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.

În care apostolul ne învață aceste nouă doctrine:

Că lumea aleasă, sau lumea sufletelor răscumpărate, se află prin fire în starea de vrăjmășie față de Dumnezeu. Aceasta este presupusă în cuvântul împăcare; căci împăcarea, sau reînnoirea prieteniei, nu poate fi decât între cei ce au fost în vrăjmășie.

Că, în tot timpul de la căderea lui Adam, Isus Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, ca Mijlocitor, și Tatăl în El, a lucrat la făurirea prieteniei (prin Cuvântul și Duhul Său) între Sine și lumea aleasă: Dumnezeu (zice el) era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.

Că modul de împăcare a fost în toate veacurile unul și același în substanța sa, anume: prin iertarea păcatelor celor ce își recunosc păcatele și vrăjmășia lor față de Dumnezeu, și caută împăcare și iertare de păcate în Hristos: Căci Dumnezeu (zice el) era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, prin faptul de a nu le ține în seamă păcatele.

Că scopul și țelul Evangheliei, și al întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, este întreit:

El slujește să facă poporul să-și simtă păcatele, și vrăjmășia lor față de Dumnezeu, și primejdia lor, dacă ar sta împotrivă, și n-ar avea teamă de nemulțumirea lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu slujește să-i facă pe oameni cunoscuți cu calea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru a face prietenie cu ei prin Hristos, anume: că, dacă oamenii vor recunoaște vrăjmășia, și vor fi mulțumiți să intre într-un legământ de prietenie cu Dumnezeu prin Hristos, atunci Dumnezeu va fi mulțumit să Se împace cu ei în dar.

Cuvântul lui Dumnezeu slujește să-i învețe pe oameni cum să se poarte față de Dumnezeu, ca prieteni, după ce s-au împăcat cu El, anume: să nu vrea să păcătuiască împotriva Lui, și să se străduiască din toată inima să-I asculte poruncile: și de aceea Cuvântul lui Dumnezeu este numit aici cuvântul împăcării, fiindcă ne învață ce nevoie avem de împăcare, și cum s-o facem, și cum s-o păstrăm, odată încheiată cu Dumnezeu prin Hristos.

Că, deși auzirea, crederea, și ascultarea acestui cuvânt țin de toți cei la care ajunge această Evanghelie, totuși slujba de a-l predica cu autoritate nu ține decât de aceia pe care Dumnezeu îi cheamă la slujirea Sa, și îi trimite cu însărcinare pentru această lucrare. Aceasta o arată apostolul, în Vers. 19, în aceste cuvinte, El ne-a încredințat nouă cuvântul împăcării.

Că slujitorii Evangheliei trebuie să se poarte ca soli ai lui Hristos, și să urmeze îndeaproape însărcinarea lor așezată în cuvânt, Matei 28:19,20; și, atunci când o fac, ei trebuie primiți de popor ca trimiși din partea lui Dumnezeu; căci aici apostolul, în numele tuturor, zice, Noi suntem trimiși în numele lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi.

Că slujitorii, cu toată căldura simțămintelor, trebuie să lucreze cu poporul, ca acesta să-și recunoască tot mai serios păcatele, și vrăjmășia lor firească față de Dumnezeu; și să consimtă tot mai din inimă la legământul harului și la solia lui Hristos; și să arate tot

mai limpede împăcarea lor, printr-o purtare sfântă înaintea lui Dumnezeu. Aceasta o arată el, când zice, Vă rugăm fierbinte, împăcați-vă cu Dumnezeu.

Că, în lucrarea plină de căldură a slujitorilor cu poporul, poporul trebuie să ia aminte că are de-a face cu Dumnezeu și cu Hristos, cerându-le, prin slujitori, să se împace. Or, nu poate fi îndemn mai mare spre a înmuia inima împietrită a unui păcătos, decât faptul că Dumnezeu Însuși îi cere prietenie; căci, atunci când s-ar fi cuvenit ca noi, care I-am făcut lui Dumnezeu atâtea nedreptăți, să căutăm prietenia lui Dumnezeu, El ne-o iese înainte: și (o, minune a minunilor!) El ne cere să fim mulțumiți a ne împăca cu El; și de aceea, cea mai înfricoșătoare mânie trebuie să rămână asupra celor ce disprețuiesc această cerere, și nu se supun atunci când aud slujitori cu însărcinare, zicând, Noi suntem trimiși în numele lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi: vă rugăm fierbinte, în numele lui Hristos, Împăcați-vă cu Dumnezeu.

Ca să se vadă cum se face că legământul împăcării poate fi atât de ușor încheiat între Dumnezeu și un păcătos smerit ce fuge la Hristos, apostolul ne conduce la temeiul acestui lucru, arătat în legământul răscumpărării, al cărui cuprins este acesta: „S-a înțeles între Dumnezeu și Mijlocitorul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, chezaș pentru cei răscumpărați, ca părți contractante, ca păcatele celor răscumpărați să fie puse în seama nevinovatului Hristos, și El să fie și osândit și dat la moarte pentru ei, sub condiția aceasta anume, ca oricine consimte din toată inima la legământul împăcării oferit prin Hristos, să fie, prin punerea în seama sa a ascultării Lui, îndreptățit și socotit drept înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu L-a făcut pe Hristos, care n-a cunoscut niciun păcat, să fie păcat pentru noi (zice apostolul), ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

De aici își poate întări un credincios slab credința, argumentând din acest temei în acest chip:

„Cel ce, la cererea plină de dragoste a lui Dumnezeu și a lui Hristos, făcută lui prin gura slujitorilor (având însărcinare în acest

scop), a îmbrățișat oferta împăcării veșnice prin Hristos, și are hotărârea, prin harul lui Dumnezeu, ca persoană împăcată, să lupte împotriva păcatului, și să-I slujească lui Dumnezeu statornic cu puterile sale, poate fi tot atât de sigur că i se va da neprihănire și viață veșnică, pentru ascultarea lui Hristos pusă în seama lui, pe cât este de sigur că Hristos a fost osândit și dat la moarte pentru păcatele celor răscumpărați puse în seama Lui: Dar eu (poate zice credinciosul slab), la cererea plină de dragoste a lui Dumnezeu și a lui Hristos, făcută mie prin gura slujitorilor Săi, am îmbrățișat oferta împăcării veșnice prin Hristos, și am hotărârea, prin harul lui Dumnezeu, ca persoană împăcată, să lupt împotriva păcatului, și să-I slujesc lui Dumnezeu statornic cu puterile mele: Deci pot fi tot atât de sigur că mi se va da neprihănire și viață veșnică, pentru ascultarea lui Hristos pusă în seama mea, pe cât este de sigur că Hristos a fost osândit și dat la moarte pentru păcatele celor răscumpărați puse în seama Lui.”

3. Porunca Lui, cerând tuturor să creadă

Al treilea Temei și Îndemn deosebit spre a crede în Hristos este porunca strictă și înfricoșătoare a lui Dumnezeu, care le cere tuturor ascultătorilor Evangheliei să se apropie de Hristos în rânduiala așezată de El, și să creadă în El; înfățișată în 1 Ioan 3:23.

Și aceasta este porunca Lui: să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a dat poruncă.

În care apostolul ne dă să înțelegem aceste cinci doctrine:

Că, dacă cineva nu se lasă cuprins de dulcea chemare a lui Dumnezeu, nici de cererea smerită și plină de dragoste a lui Dumnezeu, făcută lui spre a se împăca, el va afla că are de-a face cu autoritatea suverană a celei mai înalte Maiestăți; căci aceasta este porunca Lui, ca noi să credem în El, zice el.

Că, dacă cineva privește la această poruncă așa cum a privit mai înainte la poruncile neglijate ale legii, el trebuie să ia aminte că aceasta este o poruncă a Evangheliei, ulterioară legii, dată pentru a folosi leacul tuturor păcatelor; care, dacă nu este ascultată, nu mai există altă poruncă de urmat decât aceasta: „Duceți-vă, blestematilor, în focul veșnic al iadului”; căci aceasta este porunca Lui, a cărei ascultare este cel mai plăcută înaintea Lui, Vers. 22, și fără de care este cu neputință să-I fim plăcuți, Evrei 11:6.

Că oricine aude Evanghelia trebuie să-și facă din datoria unei credințe vii în Hristos o chestiune de conștiință; credinciosul slab nu trebuie să socotească drept îndrăzneală să facă ceea ce este poruncit; cel înclinat spre deznădejde trebuie să se ridice, și să se gândească la ascultarea de această poruncă dulce și mântuitoare; credinciosul tare trebuie să se afunde și mai mult în simțământul nevoii pe care o are de Isus Hristos, și să crească tot mai mult în ascultarea acestei porunci; da, chiar și cel mai nepocăit, necucernic, și nelegiuit om nu trebuie să se împingă pe sine afară, nici să fie împins de alții afară, din urmărirea rânduită a acestei datorii, oricât de deznădăjduită ar părea starea lui; căci Cel ce poruncește tuturor oamenilor să creadă în Hristos, poruncește prin aceasta tuturor oamenilor să creadă că sunt osândiți și pierduți fără Hristos; El poruncește prin aceasta tuturor oamenilor să-și recunoască păcatele, și nevoia lor de Hristos, și practic poruncește tuturor oamenilor să se pocăiască, pentru ca ei să poată crede în El. Și oricine refuză să se pocăiască de păcatele lui trecute este vinovat de neascultare de această poruncă dată tuturor celor ce aud, dar mai ales celor dinăuntrul bisericii văzute: căci aceasta este porunca Lui, să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos, zice el.

Că cel ce ascultă de această poruncă și-a zidit mântuirea pe un temei solid: căci,

El a găsit pe Mesia cel făgăduit, deplin înzestrat cu toate desăvârșirile spre desăvârșita împlinire a slujbelor de Profet, Preot, și Împărat; căci El este acel Hristos în care omul crede.

El a îmbrățișat un Mântuitor care este în stare să mântuiască până la capăt, da, și care mântuiește într-adevăr pe fiecare care vine la Dumnezeu prin El; căci El este Isus, adevăratul Mântuitor al poporului Său de păcatele lor.

Cel ce ascultă de această poruncă și-a zidit mântuirea pe Stâncă, adică pe Fiul lui Dumnezeu, căruia nu I se face nedreptate să fie numit deopotrivă cu Tatăl, și care este vrednic să fie obiectul credinței mântuitoare, și al închinării duhovnicești: căci aceasta este porunca Lui (zice el), să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos.

Că cel ce a crezut în Isus Hristos, deși este eliberat de blestemul legii, nu este eliberat de porunca și de ascultarea legii, ci este legat de ea printr-o obligație nouă, și o poruncă nouă din partea lui Hristos; care poruncă nouă din partea lui Hristos aduce cu ea și ajutorul de a asculta porunca: la care poruncă din partea lui Hristos, Tatăl adaugă și autoritatea și porunca Sa; căci aceasta este porunca Lui (zice Ioan), să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit. Prima parte a acestei porunci, care cere credință în El, implică în mod necesar dragoste față de Dumnezeu, și deci ascultare de prima tablă a legii; căci a crede în Dumnezeu, și a-L iubi pe Dumnezeu, sunt nedespărțite; iar a doua parte a poruncii cere dragoste față de aproapele nostru (mai ales față de casa credinței), și deci ascultare de a doua tablă a legii.

De aici își poate întări credinciosul slab credința, argumentând din acest temei în acest chip:

„Oricine, în simțământul propriei sale păcătoșenii, și în frica de mânia lui Dumnezeu, la porunca lui Dumnezeu, a fugit la Isus Hristos, singurul leac al păcatului și al nenorocirii, și și-a angajat inima spre ascultarea de legea dragostei, credința lui nu este o credință îndrăzneață și moartă, ci o credință adevărată și mântuitoare: Dar eu (poate zice credinciosul slab), în simțământul propriei mele păcătoșenii, și în frica de mânia lui Dumnezeu, am fugit la Isus Hristos, singurul leac al păcatului și al nenorocirii, și

mi-am angajat inima spre ascultarea de legea dragostei: Deci credința mea nu este o credință îndrăzneață și moartă, ci o credință adevărată și mântuitoare.”

4. Multă siguranță a vieții dată credincioșilor

Al patrulea Temei și Îndemn deosebit spre a crede în Hristos este marea încredințare a vieții date, în cazul în care oamenii vor asculta de porunca de a crede; și o înfricoșătoare încredințare a pierzării, în cazul în care nu ascultă; înfățișată în Ioan 3:35-36.

Vers. 35. Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Vers. 36. Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

În care ni se înfățișează aceste cinci doctrine următoare:

Că Tatăl este pe deplin mulțumit de angajamentul luat de Fiul, intrat ca Răscumpărător și Chezaș, spre a plăti răscumpărarea credincioșilor, și a-i desăvârși în sfințenie și mântuire: Tatăl iubește pe Fiul, zice el; anume, întrucât Acesta stă ca Mijlocitor în numele nostru, angajându-Se să desăvârșească răscumpărarea noastră în toate privințele: Tatăl Îl iubește, adică, primește din toată inima oferta Lui de a face lucrarea, și este pe deplin mulțumit de El: sufletul Lui se desfată în El, și Se odihnește pe El, și Îl face, în această slujbă a Lui, vasul dragostei, al harului, și al bunăvoinței, ce urmează a fi transmise prin El credincioșilor în El.

Că, pentru împlinirea legământului răscumpărării, Tatăl I-a dat Fiului (întrucât Acesta stă în calitatea de Mijlocitor, sau întrucât El este Dumnezeu întrupat, Cuvântul făcut trup) toată autoritatea în cer și pe pământ, toată înzestrarea bogățiilor harului, și a duhului și vieții, cu toată puterea, și putința, pe care unirea firii dumnezeiești cu cea omenească, sau pe care plinătatea Dumnezeirii ce locuiește substanțial în firea Lui omenească, sau pe care nedespărțita îndestulare deplină și atotputernicia Treimii

nedespărțite, pretutindeni prezente, le poate aduce, sau pe care lucrarea răscumpărării o poate cere: Tatăl (zice el) a dat toate lucrurile în mâna Lui, anume, spre împlinirea lucrării Lui.

O mare încredințare a vieții este înfățișată tuturor celor ce vor primi din toată inima pe Hristos, și oferta legământului harului și al împăcării prin El: Cine crede în Fiul (zice el) are viața veșnică; căci ea îi este întărită,

În hotărârea și decretul de neschimbat al lui Dumnezeu, întrucât credinciosul este un om ales spre viață.

Prin chemarea lui eficace spre viață de către Dumnezeu, care, întrucât este credincios, așa va și face.

Prin făgăduință și legământ veșnic, jurat de Dumnezeu, spre a-i da credinciosului o tare mângâiere în viață și în moarte, pe temeiuri neschimbătoare.

Printr-o chezășie și o punere în posesie sub marea pecete a sacramentului Cinei Domnului, ori de câte ori credinciosul va veni să primească semnele și chezășiile vieții.

În Hristos, izvorul și capul vieții, care a intrat în stăpânire, ca reprezentant al credincioșilor; în care viața noastră este astfel pusă la păstrare, încât nu poate fi luată.

Prin stăpânirea începută a vieții duhovnicești și a nașterii din nou, și a unei împărății constând în neprihănire, pace, și bucurie în Duhul Sfânt, ridicată înăuntrul credinciosului, ca arvună a deplinei stăpâniri a vieții veșnice.

O înfricoșătoare încredințare este dată, dacă omul nu primește doctrina despre neprihănirea și viața veșnică ce poate fi avută prin Isus Hristos: Cine nu crede în Fiul nu va vedea viața; adică, nici măcar nu va înțelege ce înseamnă aceasta.

El încredințează mai departe că, dacă omul nu primește doctrina despre Fiul lui Dumnezeu, va fi împovărat de două ori cu mânia lui

Dumnezeu; o dată, ca un răzvrătit din naștere prin firea sa, el va purta blestemul legii, sau al legământului faptelor; și apoi, va suferi o osândă și mai mare, întrucât, lumina venind în lume, și fiindu-i oferită, el a respins-o, și iubește mai mult întunericul decât lumina: și această mânie îndoită va fi pironită și fixată asupra lui, neclintit, atâta vreme cât el rămâne în starea de necredință: Mânia lui Dumnezeu rămâne peste el, zice el.

De aici își poate întări credinciosul slab credința, argumentând din acest temei în acest chip:

„Oricine crede doctrina dată de Fiul lui Dumnezeu, și se află tras în parte cu putere spre a crede în El, prin vederea vieții din El, și în parte împins, prin frica de mânia lui Dumnezeu, să se alipească de El, poate fi sigur de dreptul și partea sa la viața veșnică prin El: Dar eu, păcătosul și nevrednicul (poate zice credinciosul slab), cred doctrina dată de Fiul lui Dumnezeu, și mă simt tras în parte cu putere spre a crede în El, prin vederea vieții din El, și în parte împins, prin frica de mânia lui Dumnezeu, să mă alipesc de El: Deci pot fi sigur de dreptul și partea mea la viața veșnică prin El.”

Dovezile adevăratei credințe

Până aici întemeierea temeliilor credinței și garanțiile pentru a crede. Acum, pentru a dovedi adevărata credință prin roade, se cer aceste patru lucruri: 1. Credinciosul să fie solid convins, în judecata sa, de obligația sa de a păzi toată legea morală, în toate zilele vieții sale. 2. Să se străduiască să crească în exercițiul și practica zilnică a evlaviei și dreptății. 3. Cursul noii sale ascultări să curgă pe canalul cel drept, adică prin credința în Hristos, și printr-o conștiință bună, spre toate îndatoririle de dragoste față de Dumnezeu și oameni. 4. Să păstreze o strânsă comuniune cu izvorul, Hristos Isus, din care trebuie să curgă harul, pentru obținerea de roade bune.

1. Convingerea obligației credinciosului de a păzi legea morală

Cu privire la primul, anume, a-l încredința pe credincios, în judecata sa, de obligația de a păzi legea morală, dintre multe locuri, luați Matei 5:16-20.

Vers. 16. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri. Vers. 17. Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Vers. 18. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de literă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate. Vers. 19. Cine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar cine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, acela va fi chemat mare în Împărăția cerurilor. Vers. 20. Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.

În care Domnul nostru,

Le dă poruncă credincioșilor, îndreptățiți prin credință, să dea mărturie despre harul lui Dumnezeu din ei înaintea oamenilor, prin fapte bune: Așa să lumineze lumina voastră (zice El) înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune.

El îi îndeamnă să facă astfel, arătând că, deși ei nu sunt îndreptățiți prin fapte, totuși cei ce le văd faptele bune pot fi întorși sau zidiți; și astfel slava se poate întoarce la Dumnezeu prin faptele lor bune, atunci când martorii lor vor slăvi pe Tatăl vostru care este în ceruri.

El nu le dă altă regulă pentru ascultarea lor nouă decât legea morală, așezată și lămurită de Moise și de proroci: Să nu credeți (zice El) că am venit să stric Legea sau Prorocii.

El le dă să înțeleagă că doctrina harului, și a eliberării de blestemul legii prin credința în El, este ușor greșit înțeleasă de

judecata stricată a oamenilor, ca și cum ar slăbi sau ar dezlega obligația credincioșilor de a asculta poruncile, și de a se supune autorității legii; și că această greșeală este într-adevăr o stricare a Legii și a Prorocilor, pe care El n-o va îngădui niciodată la vreunul din ucenicii Săi, fiind atât de potrivnică scopului venirii Lui, care este întâi să-i sfințească, și apoi să-i mântuiască pe credincioși: Să nu credeți (zice El) că am venit să stric Legea sau Prorocii.

El învață că scopul Evangheliei și al legământului harului este de a asigura ascultarea oamenilor de legea morală: „Am venit (zice El) să împlinesc Legea și Prorocii."

Că obligația legii morale, în toate privințele, spre toate îndatoririle sfinte, este veșnică, și va dăinui până la sfârșitul lumii, adică, până când vor trece cerul și pământul.

Că, așa cum Dumnezeu a avut grijă de Scripturi de la început, tot așa va avea grijă de ele și de acum înainte, până la sfârșitul lumii, încât nici măcar o iotă sau o frântură din cuprinsul lor nu va fi luată; așa spune textul, Vers. 18.

Că, așa cum încălcarea legii morale, și apărarea ca nefiind păcat a încălcărilor ei, îi exclude pe oameni atât din cer, cât și, pe bună dreptate, din părtășia bisericii adevărate; tot așa ascultarea de lege, și învățarea altora să facă la fel, prin pildă, sfat, și doctrină, potrivit chemării fiecăruia, dovedește că un om este un credincios adevărat, și în mare prețuire înaintea lui Dumnezeu, și vrednic de mare prețuire din partea bisericii adevărate, Vers. 19.

Că neprihănirea oricărui creștin adevărat trebuie să fie mai mare decât neprihănirea cărturarilor și a fariseilor; căci cărturarii și fariseii, deși se osteneau mult să împlinească diferite îndatoriri ale legii, totuși scurtau tâlcuirea ei, ca ea să-i osândească mai puțin în purtarea lor; ei se îngrijeau de partea din afară a îndatoririi, dar neglijau partea lăuntrică și duhovnicească; împlineau cu grijă unele îndatoriri mai mici, dar neglijau judecata, mila, și dragostea de Dumnezeu: pe scurt, se străduiau să-și întemeieze propria lor neprihănire, și respingeau neprihănirea lui Dumnezeu prin

credința în Isus: Dar un creștin adevărat trebuie să aibă mai mult decât toate acestea; el trebuie să recunoască întreaga întindere a înțelesului duhovnicesc al legii, și să aibă respect față de toate poruncile, și să se ostenească să se curețe de toată întinarea trupului și a duhului, și să nu pună preț pe ce slujbă a făcut, sau va face, ci să se îmbrace cu neprihănirea pusă în seama lui, a lui Hristos, care singură îi poate acoperi goliciunea, altfel nu poate fi mântuit; așa spune textul, Dacă neprihănirea voastră etc.

2. Ca credinciosul să practice regulile evlaviei și dreptății

Al doilea lucru necesar pentru a dovedi credința adevărată este ca credinciosul să se străduiască să pună în practică regulile evlaviei și ale neprihănirii, și să crească în exercitarea lor de zi cu zi; înfățișat în 2 Petru 1:5-8.

Vers. 5. De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; Vers. 6. Cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; Vers. 7. Cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Vers. 8. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa nici trândavi, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.

În care,

Apostolul îi învață pe credincioși ca, spre a dovedi în ei prețioasa credință, să se străduiască să adauge la credința lor alte șapte haruri surori. Cel dintâi este fapta, sau exercitarea și practicarea activă a tuturor îndatoririlor morale, astfel încât credința să nu fie trândavă, ci să se arate în lucrare. Al doilea este cunoștința, care slujește să înzestreze credința cu cunoașterea adevărului ce trebuie crezut, și să înzestreze fapta cu îndrumarea despre ce îndatoriri trebuie făcute, și cum să te apuci de ele cu înțelepciune. Al treilea este înfrânarea, care slujește să tempereze folosirea tuturor lucrurilor plăcute, ca omul să nu fie împovărat de ele, nici

făcut nepotrivit pentru vreo îndatorire la care este chemat. Al patrulea este răbdarea, care slujește să tempereze simțămintele omului, atunci când întâlnește vreo greutate sau lucru neplăcut, astfel încât nici să nu obosească de ostenelile cerute în facerea binelui, nici să leșine când Domnul îl mustră, nici să murmure când îl încearcă. Al cincilea este evlavia, care îl poate ține în toate exercițiile religiei, lăuntrice și din afară; prin care el poate fi înzestrat de Dumnezeu pentru toate celelalte îndatoriri pe care le are de făcut. Al șaselea este dragostea de frați, care păstrează prețuirea și afecțiunea față de toată casa credinței, și față de chipul lui Dumnezeu la fiecare, oriunde s-ar afla. Al șaptelea este iubirea, care ține inima gata să facă bine tuturor oamenilor, oricare ar fi ei, la toate prilejurile pe care Dumnezeu le va oferi.

Deși este adevărat că este multă stricăciune și slăbiciune în cei evlavioși, totuși apostolul vrea ca oamenii să se străduiască cu curăție, și să facă tot ce le stă în putere, spre a uni toate aceste haruri unul cu altul, și a crește în măsura exercitării lor: Dându-vă toate silințele (zice el), adăugați la credința voastră, etc.

El îi încredințează pe toți credincioșii mărturisiți că, pe măsură ce vor spori în ascultarea acestei îndrumări, tot astfel vor dovedi cu folos temeinicia propriei lor credințe: și, dacă le lipsesc aceste haruri, că vor fi găsiți niște înșelători orbi ai lor înșiși, Vers. 9.

3. Ca ascultarea de Lege să curgă pe canalul drept al credinței în Hristos

Al treilea lucru necesar pentru a dovedi credința adevărată este ca ascultarea de lege să curgă pe albia cea dreaptă, adică prin credința în Hristos etc.; înfățișat în 1 Timotei 1:5.

Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută.

În care apostolul ne învață aceste șapte doctrine:

Că ascultarea de lege trebuie să curgă din dragoste, iar dragostea dintr-o inimă curată, iar inima curată dintr-un cuget bun, iar cugetul bun dintr-o credință neprefăcută: acesta îl face singura albie dreaptă a faptelor bune: Ținta legii este dragostea, etc.

Că ținta legii nu este ca oamenii să fie îndreptățiți prin ascultarea de ea, așa cum învățau mincinos învățătorii iudei; căci este cu neputință ca păcătoșii să fie îndreptățiți prin lege, ei care, pentru fiecare încălcare, sunt osândiți de lege: Căci ținta legii este (nu așa cum învățau doctorii iudei, ci) dragostea, dintr-o inimă curată, etc.

Că adevărata țintă a legii, propovăduite poporului, este ca acesta, prin lege, fiind făcut să-și vadă osânda meritată, să fugă la Hristos neprefăcut, spre a fi îndreptățit prin credința în El; așa spune textul, în timp ce face ca dragostea să curgă prin credința în Hristos.

Că niciun om nu se poate hotărî din dragoste să asculte de lege, decât în măsura în care cugetul îi este liniștit prin credință, sau caută să fie liniștit în Hristos; căci ținta legii este dragostea, dintr-un cuget bun, și o credință neprefăcută.

Că o credință prefăcută merge la Hristos fără să socotească cu legea, și astfel nu are trebuință; dar o credință neprefăcută socotește cu legea, și este silită să fugă spre adăpost la Hristos, ca ținta legii pentru neprihănire, ori de câte ori se află vinovată de încălcarea legii: Căci ținta legii este… o credință neprefăcută.

Că, pentru ca roadele dragostei să se arate în fapte anume, este necesar ca inima să fie adusă la ura față de tot păcatul și necurăția, și la o hotărâre statornică de a urma toată sfințenia în întregime: Căci ținta legii este dragostea, dintr-o inimă curată.

Că credința neprefăcută este în stare să facă cugetul bun, și inima curată, și pe om ascultător de lege din dragoste; căci, atunci când sângele lui Hristos este văzut prin credință liniștind dreptatea, atunci și cugetul devine liniștit, și nu va îngădui inimii să adăpostească dragostea de păcat, ci pune omul la lucru spre a se

teme de Dumnezeu pentru îndurarea Lui, și a asculta de toate poruncile Lui, din dragoste pentru Dumnezeu, pentru darul Lui liber al îndreptățirii, dăruit lui prin har: Căci aceasta este într-adevăr ținta legii, prin care ea dobândește de la om mai multă ascultare decât pe orice altă cale.

4. Păstrarea unei strânse comuniuni cu Hristos, izvorul harului

Al patrulea lucru necesar pentru a dovedi credința adevărată este păstrarea unei părtășii strânse cu Hristos, izvorul tuturor harurilor, și al tuturor faptelor bune; înfățișat în Ioan 15:5.

Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele: Cine rămâne în Mine, și Eu în el, aduce mult rod; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.

În care Hristos, printr-o asemănare luată de la o viță, ne învață,

Că, prin fire, suntem niște spini sălbatici și neroditori, până suntem schimbați prin venirea la Hristos; și că Hristos este acea nobilă viță de vie, având în Sine toată viața și seva harului, și fiind în stare să schimbe firea oricui vine la El, și să dea duh și viață tuturor celor ce vor crede în El: Eu sunt vița (zice El), și voi sunteți mlădițele.

Că Hristos dorește să-i aibă pe credincioși atât de uniți cu Sine, încât ei să nu fie niciodată despărțiți de necredință; și să existe o locuire reciprocă, a lor în El, prin credință și dragoste; și a Lui în ei, prin Cuvântul și Duhul Său; căci El unește aceste două laolaltă, Dacă rămâneți în Mine, și Eu în voi, ca pe lucruri nedespărțite.

Că, dacă un om nu este altoit în Hristos, și unit cu El prin credință, el nu poate face nici cea mai mică faptă bună prin propria lui putere; da, în afară de măsura în care omul trage din Hristos duh și viață prin credință, lucrarea pe care o face este rea și nulă în privința binelui, în ochii lui Dumnezeu: Căci despărțiți de Mine (zice El) nu puteți face nimic.

Că această locuire reciprocă este izvorul și pricina neîndoielnică a stăruinței neîncetate și a rodniciei în facerea binelui: Căci cine rămâne în Mine, și Eu în el (zice El), acela aduce mult rod. Or, așa cum rămânerea noastră în Hristos presupune trei lucruri:

Că am auzit sunetul plin de bucurie al Evangheliei, care ne oferă pe Hristos, nouă care suntem păcătoși pierduți prin lege;

Că am îmbrățișat din toată inima oferta plină de har a lui Hristos;

Că, primindu-L pe El, am devenit fii ai lui Dumnezeu, Ioan 1:12, și am fost încorporați în trupul Lui tainic, ca El să locuiască în noi, ca în templul Său, iar noi să locuim în El, ca în lăcașul neprihănirii și al vieții: tot astfel, rămânerea noastră în Hristos presupune alte trei lucruri:

O folosire a lui Hristos în toate apropierile noastre de Dumnezeu, și în toate lucrările noastre, oricare ar fi slujba pe care I-o aducem;

O mulțumire cu îndestularea Lui, fără a ieși din El spre a căuta neprihănire, sau viață, sau înzestrare, în vreun caz, în vrednicia noastră proprie sau a vreunei făpturi;

O statornicie în credința noastră în El, o statornicie în folosirea și întrebuințarea Lui, și o statornicie în mulțumirea noastră în El, și în alipirea de El, astfel încât nicio ademenire, nicio ispită a lui Satan sau a lumii, nicio spaimă și niciun necaz, să nu fie în stare să abată duhurile noastre de la statornica alipire de El, sau de la neîncetata mărturisire a adevărului Lui, și de la ascultarea poruncilor Lui, El, care ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi; și în care nu numai că viața noastră este pusă la păstrare, dar și toată plinătatea Dumnezeirii locuiește trupește, din pricina unirii substanțiale și personale a firii dumnezeiești și omenești în El.

De aceea, orice credincios veghetor, spre a se întări în credință și ascultare, să judece astfel: „Cel ce se folosește zilnic de Hristos Isus pentru a-și curăți cugetul și simțirile de vina și necurăția păcatelor împotriva legii, și pentru a fi în stare să asculte de lege în dragoste, are în sine dovada credinței adevărate: „Dar eu (poate spune orice

credincios veghetor) mă folosesc zilnic de Isus Hristos pentru a-mi curăți cugetul și simțirile de vina și necurăția păcatelor împotriva legii, și pentru a fi în stare să dau ascultare legii în dragoste: „Prin urmare, am în mine dovada credinței adevărate.” Iar de aceea, și credinciosul adormit și leneș să judece, spre propria lui ridicare, astfel: „Tot ce este necesar pentru a dovedi credința adevărată, mă silesc să fac, ca nu cumva să mă înșel pe mine însumi și să pier: „Dar a mă folosi zilnic de Hristos Isus pentru a-mi curăți cugetul și simțirile de vina și necurăția păcatelor împotriva legii, și pentru a fi în stare să dau ascultare legii în dragoste, este necesar pentru a dovedi credința adevărată în mine: „Prin urmare, aceasta trebuie să mă silesc să o fac, ca nu cumva să mă înșel pe mine însumi și să pier.”

5. Pentru a întări pe credincios în credință și ascultare, prin aceste dovezi

Și, în sfârșit, Văzând că Hristos Însuși a arătat aceasta ca pe o dovadă neîndoielnică a unui om ales de Dumnezeu spre viață, și dat lui Isus Hristos spre a fi răscumpărat, „dacă vine la El”, adică, încheie legământ, și păstrează părtășie cu El, precum ne învață în Ioan 6:37, zicând, Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară; fiecare persoană care nu se folosește cu seriozitate de Hristos spre iertarea păcatului, și îndreptarea vieții, să argumenteze de aici, și din tot ce s-a spus mai înainte, în acest chip, pentru ca cugetul său să fie trezit: „Oricine nu este, nici prin lege, nici prin Evanghelie, atât de încredințat de păcat, de neprihănire, și de judecată, încât să fie făcut să vină la Hristos, și să-L folosească zilnic spre iertarea păcatului, și îndreptarea vieții; acela nu are nici dovadă a credinței mântuitoare, nici vreo urmă a alegerii sale, atâta vreme cât rămâne în această stare: „Dar eu (poate zice orice om nepocăit) nu sunt, nici prin lege, nici prin Evanghelie, atât de încredințat de păcat, de neprihănire, și de judecată, încât să fiu făcut să vin la Hristos, și să-L folosesc zilnic spre iertarea păcatului, și îndreptarea vieții: „Deci nu am nici dovadă a credinței mântuitoare, nici vreo urmă a alegerii mele, atâta vreme cât rămân în această stare.”

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/ro/correo